

Nr 316.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete, m. m.; given Stockholms slott den 30 oktober 1941.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att

dels antaga härvid fogade förslag till

1. lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete,

2. förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

3. förordning angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, m. m. samt

4. förordning angående dyrtidstillägg å vissa förmåner enligt förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

dels ock bifalla de förslag i övrigt, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

G U S T A F.

Gustav Möller.

Förslag

till

L a g

angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235)
om försäkring för olycksfall i arbete.

Härigenom förordnas, att 6, 7, 9 och 10 §§ lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

6 §.

Har arbetare — — — ersättning utgivas:

1) om olycksfallet — — — av arbetsförmågan:

a) så länge — — — och dylikt;

b) under förutsättning att sjukdomen varat mer än tre dagar efter dagen för olycksfallet och att arbetsförmågan nedsatts med minst en fjärdedel, från och med dagen efter sistnämnda dag och så länge sjukdomen varar: sjukpenning för varje dag, utgörande vid förlust av arbetsförmågan ett belopp, bestämt i förhållande till den skadades årliga arbetsförtjänst på sätt nedan anges (hel sjukpenning) och vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp, som svarar mot nedsättningen; skolande hel sjukpenning utgå med belopp, som framgår av följande tabell:

Den årliga arbetsförtjänsten uppgår		Sjukpenningens belopp	
till (kronor)	men ej till (kronor)	kronor	öre
—	675	1	50
675	945	2	—
945	1,215	2	50
1,215	1,485	2	75
1,485	1,755	3	25
1,755	2,025	3	50
2,025	2,295	4	—
2,295	2,565	4	50
2,565	2,835	5	—
2,835	3,105	5	50
3,105	3,375	6	—
3,375	3,645	6	50
3,645	—	7	—

2) om olycksfallet — — — höjande av arbetsförmågan.

På därom — — — gällande beräkningsgrunder.

Kan vid — — — den skadade.

På grund — — — av arbetsförmågan.

¹ Senaste lydelse av 6 och 10 §§ se SFS 1928:135 samt av 7 och 9 §§ se SFS 1926:215.

7 §.

Har olycksfallet — — — ersättning utgivas:

a) begravningshjälp med en tiondel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst, dock ej med mindre belopp än tvåhundrafemtio kronor.

b) livräntor till — — — avlidnes arbetsförtjänst.

Där livräntor — — — livräntetagare belöper.

Livränta till — — — sexton år.

Till änka — — — årliga arbetsförtjänst.

9 §.

Den årliga — — — olycksfallet inträffat.

Har den — — — ej inträffat.

Utgöres avlöning — — — finnas tillämpliga.

Överstiger den årliga arbetsförtjänsten tretusenniohundra kronor, tages det överskjutande beloppet icke i beräkning. Understiger den årliga arbetsförtjänsten fyrahundrafemtio kronor, skall den beräknas till detta belopp.

10 §.

Försäkringsinrättning, i — — — sådan anstalt.

Har den skadade intagits å sjukvårdsanstalt, äger försäkringsinrättningen att, med skäligt hänsynstagande till den skadades försörjningsplikt mot make och andra anhöriga, som omförmälas i 7 §, till täckande av kostnaden för vården, å sjukpenning, som under tiden för vården tillkommer honom, avdraga högst hälften.

Försäkringsinrättning äger — — — dylik anstalt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1942. Ersättningsanspråk, som grundas å olycksfall, vilket inträffat före nämnda dag, skall dock bedömas enligt äldre lag.

Förslag

till

Förordning

angående ändring i vissa delar av förordningen den 18 juni 1927
(nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen
under militärtjänstgöring.

Häriigenom förordnas, att 6, 7, 10 och 11 §§ förordningen den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

6 §.

För skada — — — i ersättning:

1) om olycksfallet — — — under sjukdomstiden:

a) erforderlig läkarvård — — — och dylikt;

b) sjukpenning för varje dag, utgörande vid förlust av arbetsförmågan ett belopp, bestämt i förhållande till den skadades årliga arbetsförtjänst på sätt nedan angives (hel sjukpenning) och vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp, som svarar mot nedsättningen; dock att sjukpenning utgår endast, för så vitt sjukdomen varat under mer än tre dagar efter dagen för olycksfallet och arbetsförmågan blivit nedsatt med minst en fjärdedel; skolande hel sjukpenning utgå med belopp, som framgår av följande tabell:

Den årliga arbetsförtjänsten uppgår		Sjukpenningens belopp	
till (kronor)	men ej till (kronor)	kronor	öre
—	675	1	50
675	945	2	—
945	1,215	2	50
1,215	1,485	2	75
1,485	1,755	3	25
1,755	2,025	3	50
2,025	2,295	4	—
2,295	2,565	4	50
2,565	2,835	5	—
2,835	3,105	5	50
3,105	3,375	6	—
3,375	3,645	6	50
3,645	—	7	—

2) om olycksfallet — — — höjande av arbetsförmågan.

På därom — — — gällande beräkningsgrunder.

Ersättning, varom — — — myndighets försorg.

Kan vid — — — den skadade.

Kostnad för — — — militära myndighet.

7 §.

Har olycksfallet — — — ersättning utgivas:

a) begravningshjälp med en tiondel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst, dock ej med mindre belopp än tvåhundrafemtio kronor;

b) livräntor till — — — avlidnes arbetsförtjänst.

Där livräntor — — — livräntetagare belöper.

Till änka — — — årliga arbetsförtjänst.

10 §.

Riksförsäkringsanstalten må — — — sådan anstalt.

Vårdas den skadade efter tjänstgöringens eller anställningens slut å militär sjukvårdsanstalt eller beredes honom av riksförsäkringsanstalten eller militär myndighet vård å civil sådan anstalt, må, med skäligen hänsynstagande till den skadades försörjningsplikt mot maka och andra anhöriga, som omför-

mälas i 7 §, till täckande av kostnaden för vården, å sjukpenning, som under tiden för vården tillkommer honom, avdragas högst hälften.

Riksförsäkringsanstalten äger — — — dylik anstalt.

11 §.

Skall vid skada till följd av olycksfall av statsmedel utgå avlöning, pension eller annan ersättning, som icke avses i denna förordning men som helt eller delvis utgör understöd på grund av olycksfallet, eller skall sådant understöd utgå från kassa eller pensionsinrättning, som understödes av statsmedel, avdrages från ersättning, som utgives enligt denna förordning, vad i anledning av olycksfallet för motsvarande ändamål från statens sida, av kassan eller pensionsinrättningen utgives för tid, under vilken ersättningen utgår; dock att i fråga om understöd från kassa eller pensionsinrättning sådant avdrag endast må ske, om kostnaden för understödet helt och hållet eller till minst en tredjedel bestritts av staten, och ej ske med större belopp än som skäligen kan anses svara emot statens bidrag.

Såsom understöd — — — genom anställningstiden.

Avdrag må — — — om blindhetsersättning.

Är det — — — därtill föranleda.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1942. Ersättningsanspråk, som grundas å olycksfall, som inträffat eller sjukdom som yppats före nämnda dag, skall dock bedömas enligt äldre lag.

Förslag

till

Förordning

angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, m. m.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Den som i anledning av olycksfall som inträffat eller sjukdom som yppats före den 1 januari 1941 äger rätt till livränta enligt någon av de i 2 § omnämnda lagar eller författningar äger erhålla dyrtidstillägg därå motsvarande 15 procent av livräntans belopp. Har Konungen förordnat, att livränta skall utgå enligt grunderna i någon av ifrågavarande lagar och författningar, skall dyrtidstillägg utgå även å sådan livränta.

Dyrtidstillägg utgår jämväl å livränta, som utgives av arbetsgivare, vilken enligt gällande bestämmelser står självrisk.

Dyrtidstillägg utgår icke å livränta, som grundas på frivillig försäkring, samt ej heller å livränta, som utgår på grund av lägre invaliditetsgrad än 30 procent.

Dyrtidstillägg å livränta fortfar att utgå utan hinder därav att livräntan för viss tid utbytes mot sjukpenning.

2 §.

De lagar och författningar, som avses i 1 §, äro:

lagen den 5 juli 1901 (nr 39) angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete,

förordningen den 18 juni 1909 (nr 89) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete,

kungörelsen den 30 november 1917 (nr 832) angående särskilda bestämmelser i fråga om tillämpning av lagen om försäkring för olycksfall i arbete den 17 juni 1916 å arbetare, som användas till arbete för statens räkning,

kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m.,

förordningen den 1 juni 1923 (nr 138) angående ersättning av statsmedel för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsförhållandena under 1914—1919 års världskrig,

kungörelsen den 18 juni 1925 (nr 268) angående höjning av ersättning, som utgår jämlikt förordningen den 18 juni 1909 (nr 89) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om försäkring för vissa yrkessjukdomar,

förordningen den 24 mars 1938 (nr 102) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl.,

förordningen den 24 mars 1938 (nr 103) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt fångar m. fl.,

kungörelsen den 8 april 1938 (nr 112) angående viss tillämpning av 11 § lagen om försäkring för olycksfall i arbete beträffande livräntor till arbetare, som före år 1937 skadats i arbete för statens räkning samt

förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete.

3 §.

Dyrtidstillägg bestrides av statsmedel samt bestämmes och utgives av riksförsäkringsanstalten. Bolag, som avses i 4 § lagen om försäkring för olycksfall i arbete, åligger dock att samtidigt med utbetalning av livräntan förskottsvis utgiva dyrtidstillägg enligt denna förordning å från bolaget utgående livräntor.

4 §.

De bestämmelser i lag eller författning, som gälla beträffande livränta, varå dyrtidstillägg utgår enligt denna förordning, skola i tillämpliga delar äga motsvarande giltighet beträffande dyrtidstillägget.

5 §.

De närmare föreskrifter, som, utöver vad denna förordning innehåller, finnas erforderliga för förordningens tillämpning, meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av riks försäkringsanstalten.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1942 och gäller till och med den 31 december 1943.

Förslag

till

Förordning

angående dyrtidstillägg å vissa förmåner enligt förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Utgår i anledning av olycksfall eller sjukdom, som efter ingången av år 1941 drabbat värnpliktig, sjukpenning eller livränta jämlikt förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, skall å sådan förmån utgå dyrtidstillägg motsvarande 30 procent av förmånens belopp.

2 §.

De författningsbestämmelser, som gälla beträffande förmån, varå dyrtidstillägg utgår enligt denna förordning, skola i tillämpliga delar äga motsvarande giltighet beträffande dyrtidstillägget.

3 §.

De närmare föreskrifter, som, utöver vad denna förordning innehåller, finnas erforderliga för förordningens tillämpning, meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av riks försäkringsanstalten.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1942 och gäller till och med den 31 december 1943.

---

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 17 oktober 1941.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, fråga om *vissa ändringar i lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m.* samt anför:

I skrivelse den 25 april 1941 har landsorganisationen i Sverige framhållit, att den på grund av rådande förhållanden inträdda värdeminskningen i fråga om de förmåner, vilka enligt gällande bestämmelser utgå till dem, som drabbats av olycksfall i arbete, borde i någon form kompenseras.

Jag vill nu upptaga berörda spörsmål till behandling. Inledningsvis må lämnas en redogörelse för de författningsbestämmelser, vilka i förevarande sammanhang äro av intresse.

Gällande bestämmelser.

1916 års olycksfallsförsäkringslag m. m.

Enligt *lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete* är i princip envar arbetare försäkrad för skada till följd av sådant olycksfall. Kostnaderna för försäkringen bestridas, med bidrag av statsmedel till omkostnaderna, genom försäkringsavgifter, som erläggas av arbetsgivarna (1 §). Har arbetare skadats till följd av olycksfall i arbetet, skall enligt 6 § ersättning utgivas till honom. Om olycksfallet medfört sjukdom, som förorsakat förlust eller nedsättning av arbetsförmågan, skall utgivas dels läkarvård, läkemedel m. m. [6 § 1 a)], dels ock — under förutsättning att sjukdomen varat mer än tre dagar efter dagen för olycksfallet och att arbetsförmågan nedsatts med minst en fjärdedel — sjukpenning för varje dag [6 § 1 b)]. Sjukpenningen utgör, om arbetsförtjänsten under ett år, räknat tillbaka från olycksfallet, ej uppgått till 675 kronor, 1 krona. Uppgår den årliga arbetsförtjänsten till 675 men ej till 945 kronor, utgör sjukpenningen 1 krona 50 öre. För varje ytterligare ökning i arbetsförtjänsten med 270 kronor höjes sjukpenningen med 50 öre, så att högsta sjukpenning, 5 kronor 50 öre, utgår, om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till eller överstiger 2,835 kronor. Vad nu sagts avser hel sjukpenning; vid nedsättning av arbetsförmågan utgår det lägre belopp, som svarar mot nedsättningen. Om olycksfallet, efter upphörande av därav

förorsakad sjukdom, medfört under längre eller kortare tid bestående förlust eller nedsättning av arbetsförmågan skall utgå livränta med ett årligt belopp, motsvarande vid förlust av arbetsförmågan två tredjedelar av den skadades årliga arbetsförtjänst och vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp, som svarar mot nedsättningen. Kräver den skadades tillstånd särskild vård, må med hänsyn därtill livräntan bestämmas till högre belopp än nyss nämnts men dock ej överstigande beloppet av den årliga arbetsförtjänsten. Livränta utgår icke, där ej arbetsförmågan blivit nedsatt med minst en tiondel.

Har olycksfallet medfört arbetarens död, skall jämlikt 7 § i ersättning utgivas dels begravningshjälp med en tiondel av den avlidnes årliga arbetsförtjänst, dock ej mindre belopp än 100 kronor, och dels livräntor till efterlevande. Livräntornas summa får emellertid icke överstiga två tredjedelar av arbetsförtjänsten.

Överstiger den årliga arbetsförtjänsten 3,000 kronor, tages — vid bestämmande av livränta till den skadade eller av begravningshjälp och livräntor till efterlevande — det överskjutande beloppet icke i beräkning; understiger den årliga arbetsförtjänsten 450 kronor, skall den beräknas till detta belopp (9 §).

Har skadad person intagits å sjukvårdsanstalt, äger vederbörande försäkringsinrättning enligt 10 § andra stycket att, till täckande av kostnaderna för vården, å sjukpenning, som under tiden för vården utgives till honom av inrättningen, avdraga högst hälften. Jämlikt försäkringsrådets cirkulär till försäkringsinrättningarna den 10 juli 1919 får avdrag icke ske för den del av kostnaden, som motsvarar beredande å sjukvårdsanstalt av ersättning enligt 6 § 1 a) (läkarvård, läkemedel m. m.). Denna ersättning bör enligt försäkringsrådets mening antagas motsvara i avrundat tal $\frac{1}{4}$ av kostnaden för sjukhusvården.

Att märka är slutligen, att arbetsgivare äger försäkra arbetare även för olycksfall utom arbetet (35 §).

Enligt *kungörelsen den 30 november 1917 (nr 832) angående särskilda bestämmelser i fråga om tillämpning av lagen om försäkring för olycksfall i arbete den 17 juni 1916 å arbetare, som användas till arbete för statens räkning* utgår till sådan arbetare, som skadas till följd av olycksfall i arbetet, ersättning av statsmedel i enlighet med bestämmelserna i 1916 års lag. Vissa specialbestämmelser härutinnan finnas i en *kungörelse den 8 april 1938 (nr 112)*.

Jämlikt *lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer* erhåller skadad person, som är försäkrad enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag, dels ersättningar enligt vissa förmånligare grunder, dels ock vissa särskilda ersättningar utöver dem, som föranledas av sistnämnda lag.

Yrkessjukdomsförsäkringslagen.

Den som jämlikt 1916 års olycksfallsförsäkringslag är försäkrad för skada till följd av olycksfall i arbete, skall enligt *lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om*

försäkring för vissa yrkessjukdomar anses vara försäkrad jämväl för de yrkessjukdomar, som närmare angivas i 1 § av sistnämnda lag.

Beträffande försäkringen i vad den avser dessa yrkessjukdomar skola bestämmelserna i lagen om försäkring för olycksfall i arbete i princip äga motsvarande tillämpning.

Vissa till 1916 års olycksfallsförsäkringslag samt yrkessjukdomsförsäkringslagen anknutna författningar.

Enligt *förordningen den 24 mars 1938 (nr 102) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl.* skall i vissa fall ersättning utgivas av allmänna medel, därvid bestämmelserna i 1916 års olycksfallsförsäkringslag och i yrkessjukdomsförsäkringslagen i tillämpliga delar skola lända till efter rättelse, där ej annat följer av vad som stadgas i förordningen. En från 1916 års lag avvikande bestämmelse är den, att den årliga arbetsförtjänstens maximibelopp fastställts till 1,764 kronor. Föreskrifter av enahanda innehåll givas även i *förordningen den 24 mars 1938 (nr 103) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt fångar m. fl.* Ersättning jämlikt bestämmelserna i olycksfalls- och yrkessjukdomsförsäkringslagarna utgår även enligt *förordningen den 28 juni 1941 (nr 595) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under tjänstgöring vid luftskyddet eller under luftskyddsövning.*

1901 års olycksfallsersättningslag.

Å livränta, som bestämts på grundval av föreskrifterna i *lagen den 5 juli 1901 (nr 39) angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete* (vilken gällde före 1916 års lag i ämnet) utgår dels enligt *kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410)* till i statens tjänst skadade arbetare tilläggsersättning med ett årligt belopp, motsvarande 125 procent av livräntan, dels ock enligt *förordningen den 3 juni 1938 (nr 216)* till andra livräntetagare av statsmedel årligt tillägg, jämväl motsvarande 125 procent av livräntan; tillägg utgår dock icke i något fall för livränta, motsvarande lägre invaliditetsgrad än 30 procent.

1927 års militärsättningsförordning m. m.

Enligt *förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring*, utgår ersättning av allmänna medel till värnpliktiga samt vissa vid försvarsväsendet fast anställda, som under militärtjänstgöring i fredstid skadas till följd av olycksfall eller annorledes ådraga sig sjukdom. Reglerna för fastställandet av sjukpenning, livränta och begravningshjälp äro enligt förordningen desamma som föreskrivas i 1916 års olycksfallsförsäkringslag och den årliga arbetsförtjänsten beräknas för fast anställda enligt nämnda lags bestämmelser. För värnpliktiga gälla däremot i sistnämnda hänseende avvikande regler. De värnpliktigas årliga arbetsförtjänst uppskattas nämligen till vissa bestämda belopp, för mera utbildade till 2,160 kronor samt för övriga till 1,764 kronor.

Att märka är, att livräntor fortfarande utgå, som äro fastställda enligt *förordningen den 18 juni 1909 (nr 89) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring*. Vissa ersättningar enligt denna förordning skola förhöjas med 100 procent enligt *kungörelsen den 18 juni 1925 (nr 268)*.

Jämlikt *förordningen den 28 juni 1941 (nr 593) om ersättning i anledning kroppsskada, ådragen under hemvärnstjänstgöring*, utgår ersättning av allmänna medel för olycksfallsskada eller sjukdom i huvudsaklig överensstämmelse med de regler, som i 1927 års militärsättningsförordning äro föreskrivna för vid försvarsväsendet fast anställda. Den årliga arbetsförtjänsten, som fastställes enligt reglerna i 1916 års olycksfallsförsäkringslag, må dock enligt denna förordning såvitt angår livränta icke beräknas till lägre belopp än 1,764 kronor.

I *förordningen den 17 maj 1940 (nr 333) om särskild ersättning i vissa fall för skada till följd av olycksfall vid flygning* föreskrivas vissa särskilda bestämmelser att vid sådant olycksfall gälla utöver föreskrifterna i 1916 års olycksfallsförsäkringslag och 1927 års militärsättningsförordning.

Härjämte må uppmärksammas, att enligt *förordningen den 28 juni 1941 (nr 591) om familjebidrag åt värnpliktiga med flera, vilka drabbats av kroppsskada*, familjebidrag tills vidare må kunna utgå till värnpliktig, som under tjänstgöring, varunder krigsfamiljebidragsförordningen varit tillämplig å honom, drabbats av kroppsskada, som föranleder rätt till ersättning enligt 1927 års militärsättningsförordning.

Ytterligare författningar.

Vidare må nämnas, att ersättning i vissa fall utgår enligt *förordningen den 1 juli 1923 (nr 138) angående ersättning av statsmedel för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsförhållandena under 1914—1919 års världskrig*.

Slutligen må erinras om *förordningen den 11 juni 1918 angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall*. Till denna försäkring, som är av frivillig natur, lämnas vissa bidrag av statsmedel. Där olycksfall förorsakats av krigsåtgärd utgår enligt *kungörelsen den 27 oktober 1939 (nr 755)* av statsmedel ett tillägg, motsvarande 50 procent av ersättningen enligt förordningen.

Vissa tidigare ändringsförslag m. m.

I förevarande sammanhang må särskilt erinras därom, att den arbetsförtjänst, som skulle läggas till grund för beräkning av ersättningsbelopp enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag, vid lagens tillkomst maximerades till 1,800 kronor. Minimigränsen fastställdes då till 300 kronor. — År 1919 höjdes från och med år 1920 maximigränsen till 2,400 kronor och minimigränsen till 450 kronor. — För 1926 års riksdag framlades åter förslag till ändring av maximigränsen. I egenskap av föredragande departementschef framhöll jag (propositionen nr 109), att arbetslönerna år 1924 i stort sett fördubblats sedan åren 1914—15. Detta förhållande kunde i och för sig motivera en höjning av grän-

sen till 3,600 kronor. Med hänsyn bland annat till att levnadskostnaderna i genomsnitt icke stigit i samma proportion som arbetslönerna föreslogs dock en något lägre gräns, nämligen 3,300 kronor. Riksdagen beslöt emellertid, under hänvisning bland annat till den avsevärt ökade belastning, som den föreslagna höjningen skulle medföra för vissa industrier, att avlöningsmaximum skulle fastställas till 3,000 kronor.

Ytterligare må omnämnas, att andra lagutskottet vid 1937 års riksdag — med anledning av väckta motioner angående vissa ändringar i lagen om försäkring för olycksfall i arbete — anfört (utlåtande nr 36), bland annat, att en höjning i fråga om beloppet av sjukpenning och livränta, som utginge inom de lägre inkomstgrupperna, för utskottet framstode såsom synnerligen önskvärd. Höjning torde kunna ske även med bibehållande av nuvarande bestämmelser därutinnan i huvudsak oförändrade. Enligt utskottets mening borde olycksfallsförsäkringslagen även i andra hänseenden underkastas en omarbetning, syftande till en mera rättvis avvägning av ersättningarna i vissa fall. Sålunda ifrågasatte utskottet, bland annat, om icke större hänsyn borde tagas till den skadades försörjningsförhållanden. Vissa skäl talade för en omarbetning i dylik riktning av bestämmelserna om avdrag å sjukpenning under tiden för vård å sjukvårdsanstalt. Detta syntes kunna ske exempelvis på det sättet, att avdragets storlek — i stället för att som nu göras beroende av legosängsavgiften — bestämdes olika allteftersom den skadade hade vissa närmare anhöriga att försörja eller så icke vore fallet. En annan möjlighet vore att göra sjukpenningens belopp beroende av försörjningsskyldigheten. Vidare kunde det enligt utskottets mening förtjäna att övervägas, huruvida icke sjukpenning borde liksom livränta kunna utgå med högre belopp, därest den skadades tillstånd krävde särskild vård. — I enlighet med förslag av utskottet hemställdes riksdagen i skrivelse den 8 maj 1937, nr 261, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa en allsidig utredning rörande en förbättrad lagstiftning om försäkring för olycksfall i arbete, vid vilken utredning de synpunkter, som kommit till uttryck i utskottets motivering, borde tagas under omprövning, samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kunde föranleda. — Genom beslut den 11 juni 1937 anbefalldes Kungl. Maj:t riksförsäkringsanstalten att verkställa den utredning, varom riksdagen i sin skrivelse gjort framställning, samt att inkomma med de förslag, vartill utredningen kunde föranleda. — Ytterligare må nämnas, att Kungl. Maj:t, sedan 1939 års lagtima riksdag (skrivelse nr 95) anhållit, att frågan om utvidgad försäkring för olycksfall i arbete måtte upptagas till fortsatt utredning, den 13 april 1939 överlämnat handlingarna i ärendet till den år 1938 tillsatta socialvårdskommittén för att tagas under övervägande vid fullgörandet av kommitténs uppdrag.

Med hänsyn till nu rådande tidsförhållanden samt i avvaktan på resultatet av socialvårdskommitténs arbete har riksförsäkringsanstalten ansett, att det tills vidare borde anstå med fullföljandet av den utredning, som den 11 juni 1937 uppdrogs åt anstalten.

Framställning från landsorganisationen i Sverige m. m.

Landsorganisationens skrivelse.

I sin förut omnämnda skrivelse den 25 april 1941 har landsorganisationen framhållit, att realvärdet av de enligt olycksfallsförsäkringslagen utgående, redan förut knappt tillmätta ersättningarna undergått en väsentlig minskning till följd av den under tiden efter krigsutbrottet inträdda och alltjämt fortgående levnadskostnadsstegringen. Därest ersättningarna, speciellt sjukpenningen, skulle fylla sin uppgift att bereda de av olycksfall i arbete drabbade ett dragligt uppehälle syntes det vara oundgängligt, att — på sätt redan skett beträffande folkpensioner, invalidunderstöd och barnbidrag — värdeminskningen i någon form kompensades. Frågans lösning syntes icke kunna anstå till slutförandet av det för närvarande vilande, åt riks-försäkringsanstalten uppdragna arbetet med revisionen av olycksfallsförsäkringslagen. En fristående, provisorisk reglering syntes erforderlig.

Landsorganisationen har därför hemställt, att berörda spörsmål måtte upptagas till skyndsamt utredning samt att därav föranledda förslag måtte föreläggas riksdagen.

Yttranden i anledning av landsorganisationens framställning.

Över landsorganisationens framställning hava yttranden avgivits av riks-försäkringsanstalten, försäkringsrådet, pensionsstyrelsen, statskontoret, svenska arbetsgivareföreningen och de ömsesidiga socialförsäkringsbolagens förening. Därefter har landsorganisationen yttrat sig över vad i ärendet förekommit. Slutligen har socialvårdskommittén avgivit yttrande över samtliga handlingar i ärendet.

I förevarande sammanhang föreligga till behandling två huvudspörsmål, nämligen dels frågan om åtgärder för förbättring av ersättningar, som redan fastställts jämlikt olycksfallsförsäkringslagen och vissa andra därmed sammanhörande författningar, och dels frågan om erforderliga lagändringar för att för framtiden möjliggöra fastställandet av förbättrade ersättningar. I det följande behandlas dessa spörsmål var för sig; jag upptager först det senare av de två spörsmålen.

Lagändringar för förbättring av ersättningarna enligt olycksfallsförsäkringslagen m. m.

Höjning av den årliga arbetsförtjänstens maximibelopp i olycksfallsförsäkringslagen.

Riksförsäkringsanstalten har framhållit, att, då ersättningarna enligt olycksfallsförsäkringslagen inom angivna maximi- och minimigränser stode i direkt proportion till storleken av den skadades arbetsförtjänst under året närmast före olycksfallet, höjning eller sänkning av arbetsförtjänsten i regel

verkade automatiskt höjande eller sänkande på ersättningarna enligt olycksfallsförsäkringslagen och det även med avseende på de ersättningar, som, på grundval av den skadades arbetsförtjänst under året närmast före olycksfallet, i form av livräntor i vissa fall tillerkändes att utgå för den skadades eller hans efterlevandes återstående livstid. De löneförhöjningar, som till följd av levnadskostnadernas stegring ganska genomgående ägt rum under den nuvarande kristiden, hade alltså redan successivt gjort sig gällande vid tillämpning under denna tid av ersättningsbestämmelserna enligt olycksfallsförsäkringslagen. Då emellertid sambandet mellan avlöningar och ersättningar enligt lagen vore begränsat uppåt sålunda, att vid högre årlig arbetsförtjänst än 3,000 kronor det överskjutande beloppet ej toges i beräkning, måste den frågan uppstå, om ej den numera inträdda allmänna lönestegringen, vari någon tillbakagång ej nu syntes kunna skönjas, borde medföra en höjning av nämnda maximibelopp. Riksförsäkringsanstalten ville för sin del besvara denna fråga jakande.

Rörande storleken av höjningen har riksförsäkringsanstalten anfört:

Enligt lönestatistisk årsbok för 1939, utgiven av socialstyrelsen, hade beträffande arbetare inom industri och hantverk, handel och transportväsen, allmän tjänst m. m. indextalet (1913 = 100) för löneinkomsten per år, som år 1924 uppgick till 211, 1925 till 216 och 1926 till 220, år 1939 stigit till 260. Från år 1924, vilket år var grundval för 1926 års beslut om höjning av lönegränsen, till år 1939 skulle stegringen i löneinkomsten per år hava utgjort omkring 21 procent och från 1926, då höjningen av lönegränsen genomfördes, omkring 16 procent. Sedan 1939 har som bekant ytterligare stegring ägt rum. Genomsnittliga löneinkomsten per år för hela landet utgjorde 1939 inom olika näringsgrenar (exklusive säsongindustri) 2,802 kronor. För män över 18 år (exklusive arbetande förmän) utgjorde beloppet 3,167 kronor och för kvinnor 1,882 kronor. Arbetslönerna växlade emellertid avsevärt inom olika yrkes- och dyrortergrupper. Under det att medeltalet för män för ortsgrupp A utgjorde 2,412 kronor, uppgick det för ortsgrupp G till 3,713 kronor, för ortsgrupp H till 4,354 kronor och för ortsgrupp I till 4,255 kronor. För kvinnorna voro beloppen avsevärt lägre.

I detta sammanhang torde få erinras, att levnadskostnadsindex med juli 1914 som bas till år 1924 steg till 174 men i juli 1939 utgjorde 169. Sedermera har index till omkring den 1 april 1941 stigit till 219. Stegningen från juli 1939 utgör alltså omkring 30 procent.

Därest maximigränsen för årliga arbetsförtjänsten skulle motsvara nuvarande löneförhållanden, jämväl å dyrorter, vore påtagligen en högst betydande höjning av nämnda gräns erforderlig. Enligt riksförsäkringsanstaltens mening måste emellertid en viss varsamhet iakttagas vid företagande av sådan höjning. Liksom vid förra världskriget kan stegringen av den allmänna prisnivån måhända antagas bliva åtminstone delvis av övergående natur. På grund härav kunna särskilt de för lång tid utgående ersättningarna, såsom livräntor, komma att bli alltför höga vid prisnivåns nedgång. Därtill kommer att hänsyn måste tagas till den belastning av näringslivet, som en mera avsevärd höjning av avlöningsgränsen skulle komma att medföra. Med hänsyn till vad sålunda anförts anser sig riksförsäkringsanstalten böra föreslå, att maximigränsen för årliga arbetsförtjänsten höjes med 20 procent eller till 3,600 kronor, varigenom högsta livräntan vid helinvaliditet kommer att ökas från 2,000 till 2,400 kronor.

Om den årliga arbetsförtjänstens maximigräns höjdes till 3,600 kronor, föranledes därav en påbyggnad av intervallerna för sjukpenningen, nämligen så att, om den årliga arbetsförtjänsten uppginge till 3,105 men ej till 3,375 kronor, sjukpenning skulle utgå med 6 kronor samt att, om den årliga arbetsförtjänsten uppginge till eller överstege 3,375 kronor, sjukpenningen skulle utgöra 6 kronor 50 öre.

Någon ändring av grunderna för livräntornas beräkning i övrigt syntes riks-försäkringsanstalten icke böra för närvarande ifrågakomma. I detta sammanhang har anstalten framhållit, att skäl icke syntes föreligga för höjning av minimigränsen — 450 kronor — vilken vore av betydelse huvudsakligen för livräntor till mindre arbetsföra åldringar. I den mån deras arbetsförtjänster under nuvarande förhållanden ökades över 450 kronor, höjdes automatiskt ersättningsbeloppen.

Vad angår kostnaderna för de ökade ersättningar, som höjningen av maximum för den årliga arbetsförtjänstens beräkning skulle föranleda, har riks-försäkringsanstalten anfört, att en uppskattning därav — för en noggrann beräkning finnes ej erforderligt material — krävt så omfattande förarbeten, att anstalten icke haft tillfälle utföra densamma.

Pensionsstyrelsen har framhållit vissa mera allmänna synpunkter samt därutinnan anfört:

Enligt olycksfallsförsäkringslagens bestämmelser rörande sjukpenning och livränta blir den, som omfattas av försäkringen, automatiskt tillförsäkrad högre ersättning, då hans arbetsförtjänst stiger, beträffande sjukpenning dock under förutsättning att han därvid uppnår åtminstone undre gränsen för närmast högre inkomstintervall. Enär numera en mycket betydande del av de anställda har sin arbetsinkomst reglerad i förhållande till levnadskostnaderna, följer, att vid stegring av dessa kostnader den anställdes försäkringsbehov i det nya försörjningsläget tillgodoses av den nuvarande lagen inom angivna gränser i stort sett i samma grad som lönebehovet tillgodoses genom de indexreglerade löneavtalen och andra liknande löneöverenskommelser. Någon anledning att på grund av den nu inträdda levnadskostnadsstegringen frångå lagstiftningens bestämmelser i denna del synes därför knappast föreligga. Undantag torde dock böra göras beträffande lagens bestämmelse, att den högsta medgivna sjukpenningen skall utgöra 5 kronor 50 öre ävensom i fråga om föreskriften att, om den årliga arbetsförtjänsten överstiger 3,000 kronor, det överskjutande beloppet icke tages i beräkning vid bestämmande av ersättnings storlek. De av förhöjningen föranledda kostnaderna torde böra bäras av försäkringen själv.

Statskontoret har inledningsvis uttalat, att, med hänsyn till de vittomfattande utredningar angående revision av olycksfallsförsäkringslagen och därmed sammanhängande spörsmål, som igångsatts, tvekan kunde råda, huruvida tillräcklig anledning vore för handen att, innan resultatet av dessa utredningar föreläge, vidtagna särskilda åtgärder i det av landsorganisationen angivna syftet. Statskontoret har även påpekat, att de löneförhöjningar, som till följd av levnadskostnadernas stegring torde hava ägt rum under den nuvarande kristiden, verkade automatiskt höjande på ersättningsbeloppen. Å andra sidan gjorde sig kraven på förbättring av ersättningarna med sär-

skild styrka gällande under nu rådande förhållanden. Statskontoret ville därför icke motsätta sig, att de av landsorganisationen berörda spörsmålen upptoges till övervägande.

Statskontoret, som tagit del av riks försäkringsanstaltens yttrande, tillstyrkte anstaltens förslag beträffande höjning av den årliga arbetsförtjänstens maximibelopp med därav följande höjd sjukpenning i två nya inkomstklasser.

Landsorganisationens framställning har avstyrkts av *svenska arbetsgivareföreningen*, som anfört, bland annat:

I landsorganisationens skrivelse har anförts, att en höjning vore motiverad särskilt av sjukpenningbeloppen. En arbetare, som blir sjuk på grund av olycksfall i arbetet, erhåller emellertid på grund av det högre löneläget numera i många fall ersättning efter en högre sjukpenningssklass än den som för något år sedan varit tillämplig för honom. Häri ligger en visserligen indirekt men dock fullt tydlig kompensation för levnadskostnadsstegringen. Det är sålunda blott de arbetstagare, som uppnått en sådan årsinkomst, 2,835 kronor, att de blivit berättigade till den högsta sjukpenningen, 5 kronor 50 öre, som möjligen skulle kunna göra anspråk på att sjukpenningens belopp höjes, vilket väl skulle tillgå så, att man tillskapade en eller flera grupper med högre sjukpenning än den högsta nu utgående. Det måste allvarligt ifrågasättas, huruvida i nuvarande läge en dylik provisorisk åtgärd till förmån för de bättre ställda arbetargrupperna är tillräddig.

Föreningen har tillagt, att lönestegringen visserligen först med en viss eftersläpning gjorde sig gällande, men olägenheterna därav syntes dock icke vara så stora, att av denna anledning särskilda åtgärder behövde vidtagas för att bereda försäkringstagarna ekonomisk kompensation.

Landsorganisationen har i sitt yttrande över vad i ärendet förekommit framhållit, att den föreslagna maximigränsen med hänsyn såväl till löneutvecklingen som till levnadskostnadsstegringen efter år 1926 syntes alltför snäv. Som skäl för återhållsamhet på denna punkt hade riks försäkringsanstalten åberopat, bland annat, att stegringen av den allmänna prisnivån kunde antagas åtminstone delvis vara av övergående natur, varför särskilt de för lång tid utgående ersättningarna, såsom livräntor, kunde komma att framstå som alltför höga vid prisnivåns nedgång. Då fråga endast vore om en provisorisk lagstiftning, torde detta skäl dock icke kunna anses vara av betydelse att förhindra inkomstgränsens anpassning till bättre överensstämmelse med den faktiska löne- och levnadskostnadsutvecklingen. Landsorganisationen förordade, att inkomstmaximum fixerades till 4,000 kronor, innebärande en förhöjning av 33 procent; en överslagsberäkning gäve vid handen, att stegringen i löneinkomsten från år 1924, vilket år utgjorde grundval för 1926 års beslut, per den 1 juli 1941 utgjorde cirka 38.7 procent.

Socialvårdskommittén har tillstyrkt riks försäkringsanstaltens förslag.

Höjning av sjukpenningen enligt olycksfallsförsäkringslagen i de lägsta inkomstklasserna.

Riks försäkringsanstalten har erinrat därom, att sjukpenning enligt gällande bestämmelser för varje dag — även helgdag — ansetts böra uppgå unge-

färligen till $\frac{2}{3}$ av den skadades dagliga arbetsförtjänst. Högsta sjukpenning, 5 kronor 50 öre, utginge vid en arbetsförtjänst av 2,835 kronor eller mera. Om den årliga arbetsförtjänstens maximigräns höjdes till 3,600 kronor, föranleddes därav, såsom förut nämnts, en påbyggnad av intervallerna för sjukpenningen.

Efter att hava erinrat om att 1937 års riksdag framhållit önskvärdheten av en höjning av beloppet av sjukpenning inom de lägre inkomstgrupperna, har riksförsäkringsanstalten anfört, att även enligt dess mening sjukpenningen i dessa fall framstode såsom väl låg. Anstalten har därför föreslagit, att sjukpenning i de fem lägsta inkomstklasserna skall utgå med följande belopp:

vid en årlig arbetsförtjänst av högst 675 kronor (nu 1:—)	kronor 1: 50
» » » » 675 men ej 945 kronor (nu 1: 50)	» 2:—
» » » » 945 » » 1,215 » (» 2:—)	» 2: 50
» » » » 1,215 » » 1,485 » (» 2: 50)	» 2: 75
» » » » 1,485 » » 1,755 » (» 3:—)	» 3: 25.

För de följande klasserna skulle sjukpenningen bliva oförändrad eller således 3 kronor 50 öre i den sjätte klassen o. s. v.

Riksförsäkringsanstalten har vidare erinrat om att sjukpenningen automatiskt steger, i den mån den skadade i följd av löneökning komme i en högre inkomstklass (inom maximigränsen). En höjning av sjukpenningen inom varje inkomstklass utgjorde alltså i vissa fall en tvåfaldig kompensation. En sådan kunde dock inom de lägsta inkomstklasserna motiveras med det i och för sig alltför låga sjukpenningsbeloppet men skulle innebära en allt för vittgående ändring av lagens grunder beträffande de högre inkomstklasserna.

Beträffande de av föreslagna höjningar av sjukpenningen föranledda kostnaderna har riksförsäkringsanstalten anfört, att, om höjningarna varit tillämpliga å de olycksfall, som inträffat under år 1937, en kostnadsökning å 650,000 kronor skulle hava uppstått. På grund av de sedan år 1937 ökade lönerna och därav föranledd beräkning av sjukpenningen enligt högre inkomstklass kunde den sammanlagda ökningen i de lägre inkomstklasserna under nuvarande förhållanden antagas uppgå till lägre belopp.

Statskontoret har icke funnit anledning föreligga att vidtaga föreslagen ökning av sjukpenningen inom de fem lägsta inkomstklasserna. I den mån den skadade genom löneökning komme i en högre inkomstklass, steger sjukpenningen automatiskt, varför den av anstalten föreslagna höjningen skulle innebära en dubbel kompensation.

Svenska arbetsgivareföreningen har, såsom förut nämnts, avstyrkt åtgärder för ändring av gällande bestämmelser.

Landsorganisationen har anfört, att de av riksförsäkringsanstalten föreslagna höjningarna vore förhållandevis blygsamma. Med hänsyn till den återverkan, som på grund av indexregleringarna inträdande löneökningar likväl medförde, ansåge sig landsorganisationen dock kunna godtaga anstaltens förslag.

Riksförsäkringsanstaltens förslag har tillstyrkts av socialvårdskommittén.

Höjning av begravningshjälpen enligt olycksfallsförsäkringslagen.

Riksförsäkringsanstalten har föreslagit, att minimibeloppet för begravningshjälp, vilket för närvarande är 100 kronor, måtte höjas till 200 kronor.

En sådan höjning kunde enligt anstaltens mening antagas komma att föranleda en kostnadsökning av högst ett par tiotusental kronor.

Statskontoret har tillstyrkt riksförsäkringsanstaltens förslag. Även *landsorganisationen* och *socialvårdskommittén* hava anslutit sig till detsamma.

Ändrade bestämmelser i olycksfallsförsäkringslagen om avdrag å sjukpenning vid sjukhusvård.

Riksförsäkringsanstalten har i förevarande sammanhang upptagit till behandling även ett annat spörsmål, nämligen rörande ändrade bestämmelser om avdrag å sjukpenning vid sjukhusvård. Anstalten har därvid erinrat om att 1937 års riksdag ifrågasatt omarbetning av gällande bestämmelser, därvid större hänsyn borde tagas till den skadades försörjningsförhållanden. Anstalten har framhållit, att försäkringsinrättningarna enligt gällande bestämmelser vore oförhindrade att, när den skadade vårdades å sjukhus — inom stadgade gränser — antingen göra avdrag å sjukpenningen eller att utan något avdrag utgiva full sjukpenning. Hittills hade emellertid ända från lagens tillkomst ifrågavarande bestämmelse — i enlighet med motiveringen till densamma i ålderdomsförsäkringskommitténs år 1915 avgivna betänkande — tillämpats så, att utan hänsyn till den skadades förhållanden i olika fall det medgivna avdraget fullt ut gjorts. Anledningen härtill hade huvudsakligen varit hänsyn till de administrativa svårigheter för försäkringsinrättningarna, som skulle vara förenade med en genomgående differentiering av avdragen med hänsyn till den skadade åvilande försörjningsplikt. Arten och omfattningen av för den skadade förhandenvarande försörjningsplikt gent emot vissa anhöriga, t. ex. självförsörjande hustru, ett eller flera minderåriga barn i äktenskap, minderåriga barn utom äktenskap, föräldrar, som helt eller delvis underhölls av den skadade, etc. vore ju för försäkringsinrättningarna i de allra flesta fall okända. Det låge i sakens natur, att införskaffande av tillfredsställande uppgifter härom i ett flertal olika fall vore förenat med omgång och svårigheter.

Riksförsäkringsanstalten hade emellertid den 17 maj 1941 beslutat att, inom ramen av vad som administrativt sett kunde låta sig göra, med stöd av 10 § andra stycket tills vidare i allmänhet utgiva högre sjukpenning än hittills för tid, varunder skadad person, som vore familjeförsörjare, vårdades å sjukhus. Därvid skulle försöksvis i första hand läggas till grund den uppgift, som i det nu använda formuläret till anmälan om olycksfall i arbete av arbetsgivaren eller arbetsföreståndaren lämnades, om den skadade vore gift eller icke.

Det syntes anstalten lämpligt, att i 10 § andra stycket infördes ett uttryckligt stadgande, som anslöte sig till den huvudregel för ersättningsens bestäm-

mande, vilken kommit till uttryck i anstaltens berörda beslut. Hänsyn skulle sålunda ej vidare tagas till kostnaden för vården utan skulle frågan, huruvida avdrag borde ske och i så fall med vilket belopp, avgöras allenast med hänsyn till den skadades eventuella försörjningsskyldighet gent emot sådana anhöriga, som omförmäldes i 7 § av olycksfallsförsäkringslagen, detta i den mån sådant administrativt läte sig göra. I 7 § avsåges make, barn i och utom äktenskap samt adoptivbarn under 16 år ävensom i vissa fall föräldrar och adoptivföräldrar. Lägsta sjukpenningen skulle bliva halv sådan, men denna skulle knappast ifrågakomma i andra fall än då den skadade ej hade någon försörjningsskyldighet. Genom att sjukpenningen sålunda bleve cberoende av den å olika allmänna sjukhus och under olika vårdtider å vederbörande sjukhus högst växlande dagkostnaden skulle en mycket önskvärd förenkling vinnas i handhavandet av hithörande ersättningsfrågor.

Kostnadsökningen vid realiserandet av riks-försäkringsanstaltens förslag har anstalten förklarar komma att understiga 200,000 kronor.

Statskontoret, landsorganisationen och socialvårdskommittén hava tillstyrkt riks-försäkringsanstaltens förslag.

De ömsesidiga socialförsäkringsbolagens förening har omnämnt, att föreningen anmodat sina medlemmar att — med viss mindre jämkning — tillämpa de beslut, som av riks-försäkringsanstalten fattats den 17 maj 1941 rörande tillämpningen av 10 § andra stycket olycksfallsförsäkringslagen.

Lagstiftningens utformning.

Riks-försäkringsanstalten, som i anslutning till vad anstalten i det föregående anfört framlagt förslag till lag om förhöjning i vissa fall av ersättningarna enligt lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete, har anfört, att denna lagstiftning på grund av ovissheten om den framtida utvecklingen av prisnivån i vårt land och de i allmänhet osäkra förhållandena på det ekonomiska området borde givas allenast provisorisk karaktär. Den borde träda i kraft vid början av ett kalenderår, lämpligen den 1 januari 1942, samt äga giltighet till slutet av ett kalenderår. Då beslut i fråga om eventuellt fortsatt giltighet av lagstiftningen måste fattas före den 1 september året innan beslutet skulle träda i kraft för att premierna skulle hinna bestämmas för det följande kalenderåret, syntes den ifrågasatta lagen böra givas giltighet till utgången av år 1943.

De föreslagna ändringarna i olycksfallsförsäkringslagen syntes påkalla motsvarande ändringar i de i huvudsak lika lydande ersättningsbestämmelserna i 6, 7 och 10 §§ i förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, och möjligen även i 8 §, som innehölle bestämmelser rörande beräkning av den årliga arbetsförtjänsten. Då emellertid sociala försvarsberedskapskommittén under år 1941 framlagt ett förslag till krigspensionsförordning, vilket förslag i vissa fall hade betydelse för ersättningarna i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, hade riks-försäkringsanstalten ansett sig icke böra för närvarande framlägga något förslag till ändringar i 1927 års förordning.

Statskontoret har tillstyrkt, att lagstiftningen i ämnet gives allenast provisorisk karaktär.

Socialvårdskommittén har framhållit, att i förevarande sammanhang erforderliga ändringar borde vidtagas även i militärsättningsförordningen, enär förslaget till krigspensionsförordning ännu icke föranlett förslag till riksdagen.

Dyrtidstillägg å ersättningar, som redan fastställts jämlikt olycksfallsförsäkringslagen eller vissa andra därmed sammanhörande författningar.

Riksförsäkringsanstalten har framhållit, att landsorganisationen, som i sin skrivelse den 25 april 1941 hänvisat till de dyrtidstillägg, vilka nyligen beviljats beträffande folkpensioner, invalidunderstöd och barnbidrag, syntes åsyfta en höjning icke blott av de ersättningar, som framdeles skola bestämmas, utan även av redan nu utgående ersättningar. Huvudsakligen torde därvid bliva fråga om livräntor på grund av redan inträffade olycksfall eller olycksfall, som inträffa före den 1 januari 1942. Något tillägg till utgående sjukpenning, som i regel utgaves endast för kort tid och som därför i många fall kunnat följa stegringen i lönenivån, synes riksförsäkringsanstalten ej böra ifrågakomma.

Anstalten har anfört, att den nuvarande dyrtiden otvivelaktigt kunde orsaka avsevärda ekonomiska svårigheter för de livräntetagare, som väsentligen vore hänvisade till livräntan för sitt uppehälle, framför allt då livräntorna fastställts vid en avsevärt lägre lönenivå än den nuvarande. Emellertid vore det för de sociala försäkringsinrättningarna uteslutet att av egna medel kunna lämna något tillägg till livräntorna, enär redan erlagda eller bestämda premier vore beräknade att så nära som möjligt motsvara ersättningarna enligt nu gällande lag. Livräntereserverna, vilka vore beräknade enligt av Kungl. Maj:t fastställda grunder, lämnade självfallet icke heller utrymme för höjning av nu utgående livräntor. Därest en sådan höjning ansåges ofrånkomlig, måste staten träda emellan. Detta skulle visserligen innebära ett frångående av principen att olycksfallsersättningarna skulle bestridas av arbetsgivarna. Men så hade skett i fråga om vissa livräntor, utgående enligt 1901 års olycksfallsförsäkringslag, nämligen sådana livräntor, som uppginge till eller överstege 90 kronor (motsvarande 30 procents invaliditet).

Riksförsäkringsanstalten har — utan att yttra sig i frågan, huruvida statsmedel kunde ställas till förfogande för ändamålet — lämnat följande uppgifter rörande kostnaden för eventuellt tillägg till livräntorna enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag.

För undersökning av kostnaden hava de från försäkringsinrättningarna vid 1940 års slut utgående livräntorna enligt nyssnämnda lag fördelats, efterlevandelivräntorna på olika slag av efterlevande och invalidlivräntorna efter invaliditetsgrad. I de fall, då fördelningen av de från ömsesidiga bolag utgående livräntorna icke kunnat ske med ledning av från bolagen erhållna uppgifter, har fördelningen skett uppskattningsvis med ledning av fördelningen inom de från riksförsäkringsanstalten utgående livräntorna. Invaliditetsgraderna hava sammanförts i fyra grupper, nämligen 10—19 procent, 20—29 procent, 30—49 procent och 50—100 procent.

Undersökningens resultat framgår av följande sammanställning.

	Antal livräntor	Summa årligt livräntebelopp, kr.
Livräntor till efterlevande		
änkor och änklingar	3,984	2,534,000
barn	2,339	798,000
föräldrar	396	140,000
	<hr/> Summa 6,719	<hr/> 3,472,000
Livräntor till invalider		
10— 19 procent	18,455	2,901,000
20— 29 »	9,729	2,717,000
30— 49 »	4,174	1,791,000
50—100 »	3,327	2,688,000
	<hr/> Summa 35,685	<hr/> 10,097,000

Riksförsäkringsanstalten har — i anslutning till förenämnda sifferuppgifter — framhållit, att, om samtliga vid 1940 års slut utgående livräntor till efterlevande skulle höjas med exempelvis 10 procent och samma höjning skulle tillämpas för invalider med lägst 30 procent invaliditet, den årliga kostnaden därför skulle kunna uppskattas till för närvarande i runt tal 800,000 kronor.

Enär livräntor på grund av olycksfall, som inträffat efter utgången av år 1940, i regel torde hava beräknats med viss hänsyn till den efter krigsutbrottet höjda lönenivån, skulle enligt riksförsäkringsanstaltens åsikt livräntetillägg dock möjligen kunna begränsas att avse livräntor på grund av olycksfall, som inträffat före utgången av år 1940.

Försäkringsrådet, som avgivit yttrande i ärendet innan riksförsäkringsanstaltens nyss omförmälda utredning varit tillgänglig, har framhållit, att, då ersättningarna enligt olycksfallsförsäkringslagen utginge utan behovsprövning och kostnaderna bestredes av arbetsgivarna, det uppenbarligen icke kunde ifrågakomma att låta tilläggsersättning bestridas av arbetsgivarna, att ersättningarna enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag vore av en helt annan storleksordning än ersättningarna enligt 1901 års lag i ämnet samt att utredning om den ekonomiska innebörden av ett tillmötesgående av landsorganisationens framställning borde verkställas icke blott beträffande ersättningar enligt olycksfallsförsäkringslagen utan även i fråga om ersättningar enligt lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar. Det borde övervägas, huruvida en kompen- sation skulle ske efter samma procenttal, oberoende av när olycksfallet inträffat, samt om behovsprövning borde äga rum i varje särskilt fall. Beträffande förstnämnda fråga funne försäkringsrådet böra beaktas, att efter antagande av 1916 års olycksfallsförsäkringslag ändringar skett, som medfört högre ersättningar bland annat på grund av höjt maximum för den årliga arbetsförtjänsten. Vidare hade penningvärdet fluktuerat under den tid lagen varit giltig, vilket gjort, att arbetsinkomsten oftast varit högre, då penningvärdet varit lågt. Då ersättningen beräknats efter arbetsinkomstens storlek, hade redan därigenom en viss kompen- sation för dyrtid erhållits.

*Två ledamöter av försäkringsrådet*¹ anförde i särskilt yttrande:

¹ Herrar Geijer och Blomqvist.

Ersättningarna enligt olycksfallsförsäkringslagen utgöra icke ett socialt understöd i samma mening som tilläggs pensioner, invalidunderstöd och barnbidrag utan representera en arbetsgivarnas lagstadgade ersättningsplikt, som av praktiska skäl iklätts försäkringens form. Från denna utgångspunkt är det naturligt att någon behovsprövning såsom villkor för dessa ersättnings utgående icke äger rum. Det remitterade förslaget torde väl även avse, att de tilläggsersättningar, som enligt förslaget ifrågasättas, jämväl skola utgå utan behovsprövning. Det torde då kunna ifrågasättas, om det vore med billighet och rättvisa överensstämmande att utan föregående behovsprövning med statsmedel gynna en viss kategori medborgare, som dock redan åtnjuter en, låt vara stundom otillräcklig, ersättning för inträffat olycksfall, under det att stora medborgarkategorier, som oförvållat råkat i fattigdom, äro helt hänvisade till det allmännas mellankomst efter behovsprövning i vanlig ordning. Härda anspråk komma säkerligen under de närmaste åren att ställas på statskassan, därest folkets levnadsstandard över huvud taget skall kunna hållas på en god och rimlig nivå. Det är därför ett samhällsintresse av vikt, att fördelningen av understöd från det allmännas sida sker så rättvist som möjligt, att de grupper, hos vilka behovet är störst, bliva i första hand tillgodosedda, samt att understöd av statsmedel icke utdelas till personer, som befinna sig i dräglig ekonomisk ställning, vilket dock i avsevärd utsträckning är fallet med olycksfallsförsäkringens ersättningstagare.

Därest man åter skulle reflektera på tilläggsersättningar efter behovsprövning, skulle detta endast leda till ytterligare splittring av det allmännas redan nu svårt splittrade understödsverksamhet utan någon verklig nytta för dem, för vilka understöden vore avsedda.

Pensionsstyrelsen har framhållit, att verkningarna av levnadskostnadsstegringen gåve sig mer eller mindre tillkänna i samtliga pågående försäkringsfall, särskilt sådana som inträffat innan prisstegringen blivit mera markerad. En förbättring av dessa förmånstagares ställning syntes knappast kunna ske på annat sätt än genom en statlig ersättning i en eller annan form.

Statskontoret har anslutit sig till riksförsäkringsanstaltens uppfattning, att någon höjning av sjukpenning icke borde ifrågakomma. Huruvida kompensation för dyrtiden borde tillerkännas livräntetagare syntes statskontoret mera tveksamt. Ur försäkringsteknisk synpunkt torde åtgärder i dylik riktning vara ägnade att ingiva betänkligheter. Då kostnaderna för livräntetilläggen uppenbarligen måste bestridas av statsmedel, skulle detta innebära ett frångående av principen, att olycksfallsförsäkringarna skola bestridas av arbetsgivarna. Enligt statskontorets mening kunde icke heller de livräntetillägg, som utginge å livräntor enligt 1901 års olycksfallsförsäkringslag, anses prejudicerande för en dylik åtgärd. Med hänsyn till de av kristiden härrörande förhållandena ville statskontoret emellertid icke motsätta sig, att ett övervägande om beredande av tillägg till nu utgående livräntor i av riksförsäkringsanstalten angiven utsträckning komme till stånd. Statskontoret ville dock föreslå, att från de grupper livräntetagare, som här avsåges, måtte undantagas de, som i annan form erhöle dyrtidskompensation av statsmedel.

Svenska arbetsgivareföreningen har framhållit, att det ur principiell synpunkt torde vara uteslutet att bereda livräntetagare någon kompensation för stegring i levnadskostnaderna. Visserligen hade livräntorna i flertalet fall

fastställt vid en tidpunkt, då levnadskostnaderna och till följd därav även arbetslönerna varit lägre än nu vore fallet, men å andra sidan funnes livräntor, som faststälts, då levnadskostnaderna varit högre än nu. Om man ville upprätthålla principen, att olycksfallsförsäkringen skulle vara en försäkringsform och bedrivs efter försäkringstekniska grunder — varom enighet principiellt torde råda — syntes det omöjligt att garantera ett visst realvärde å livräntorna. — Jämförelsen med de för närvarande utgående dyrtidstilläggen å folkpensioner, invalidunderstöd och barnbidrag syntes icke adekvat. I nämnda fall vore det icke fråga om verksamhet, som bedreves efter försäkringsmässiga grunder. Dessa former av understöd utginge nämligen blott då behov därav i viss ordning konstaterats vara för handen. Starka skäl talade för att man begränsade dyrtidskompensationen till dylika understödsformer och sålunda icke utsträckte den till ersättningar, vilka — såsom förhållandet vore enligt olycksfallsförsäkringslagen — utginge oberoende av huruvida den berättigade vore i behov därav eller ej.

Landsorganisationen har i sitt yttrande över vad i ärendet förekommit till en början framhållit, att frågan om tillägg till nu utgående sjukpenning vore av mindre praktisk betydelse. Landsorganisationen hade vid sin framställning främst haft i sikte livräntorna. Kompensation därutinnan måste givetvis bestridas med statsmedel. Någon avgörande betydelse kunde icke tillmätas de erinringar av principiell innebörd, som framstälts i vissa remissyttranden, särskilt som principen om olycksfallsersättningarnas bestridande av arbetsgivarna redan frångåtts genom 1938 års förordning om tillägg till livräntor enligt 1901 års lag. Vidare vore det nu fråga allenast om en provisorisk, av undantagsförhållanden föranledd reglering. Den av riksförsäkringsanstalten beräknade årliga kostnaden för ett dyrtidstillägg av 10 procent — 800,000 kronor — vore icke av någon statsfinansiellt sett avskräckande storleksordning. Ur komparationssynpunkt vore en tilläggsprocent av 10 emellertid alltför låg. Den levnadskostnadsstegring, som inträtt under tiden efter krigsutbrottet, drabbade alldeles särskilt hårt de livräntetagare, vilka för sitt uppehälle hade att lita till endast livräntorna. Procenten borde i förevarande fall icke sättas lägre än tilläggsprocenten beträffande folkpensionerna; under alla förhållanden borde detta gälla, om rätten till tillägg i fråga om invalider begränsades till invaliditetsgrader över 30 procent.

*Socialvårdskommittén*¹ har, liksom riksförsäkringsanstalten, icke funnit tillräckligt vägande skäl föreligga för att införa dyrtidstillägg å sjukpenningar. Beträffande livräntorna, som utginge på längre sikt, syntes däremot billighetsskäl kunna anföras för att dyrtidstillägg skulle utgå åtminstone i viss omfattning. Kommittén delade de hörda myndigheternas mening, att sådana dyrtidstillägg måste finansieras med statsmedel, om de skulle kunna komma ifråga. Vissa betänkligheter hade uttalats mot att lämna tillskott av statsmedel till ifrågavarande försäkring, för vilken kostnaderna principiellt skulle bäras av arbetsgivarna. Kommittén funne för sin del, att denna princip icke

¹ I ärendets behandling inom kommittén hava deltagit herrar Eriksson, Bexelius, Hagård, Högjer, Wallén och Wangson.

behövde anses rubbad genom att staten under de nuvarande exceptionella förhållandena lämnade en skälig hjälp åt vissa livräntetagare, beträffande vilka omständigheterna i stort sett kunde antagas vara ömmande. Emellertid måste all uppmärksamhet ägnas åt de konsekvenser i olika avseenden, som kunde tänkas uppkomma, om staten lämnade dyrtidstillägg å ifrågavarande försäkringsmässiga prestationer.

Kommittén har vidare framhållit, att åtgärder, som av staten vidtoges beträffande denna gren av socialförsäkringen, visserligen möjligen kunna tagas till intäkt för krav å likartade åtgärder inom andra till socialvården hörande områden, men åtgärderna torde däremot icke kunna åberopas såsom stöd för krav å statliga hjälpåtgärder inom andra försäkringsområden.

Till utredning angående beloppet av utgående livräntor av sådan natur, att de eventuellt böra förenas med dyrtidstillägg, har socialvårdskommittén åberopat en av byråchefen D. Östrand i riksförsäkringsanstalten upprättad promemoria, utvisande bland annat följande:

Årliga beloppet av vid 1940 års slut från försäkringsinrättningarna utgående livräntor enligt olycksfallsförsäkringslagen har beräknats utgöra för efterlevande 3,472,000 kronor samt för invalider med lägst 30 procent invaliditet 4,479,000 kronor eller tillhoppa 7,951,000 kronor. 20 procent tillägg å dessa livräntor skulle alltså motsvara en årlig kostnad av omkring 1,600,000 kronor. I nämnda belopp ingå icke livräntor på grund av olycksfall, som träffat arbetare i statens tjänst, vare sig livräntorna utbetalas av riksförsäkringsanstalten eller av annan myndighet. Antalet vid 1940 års slut utgående sådana livräntor till efterlevande och till invalider med lägst 30 procent invaliditet har uppskattats till omkring 1,250 och motsvarande årliga livräntebelopp torde möjligen kunna uppskattas till omkring 675,000 kronor. 20 procent å detta belopp utgör 135,000 kronor. I förstnämnda belopp ingå ej heller livräntor, som utgå enligt olycksfallsförsäkringslagen men på grund av särskilt åtagande utgivs av vissa arbetsgivare, som stå s. k. självrisk. Antalet sådana livräntor av ovan angivet slag har uppskattats vid 1940 års slut uppgå till omkring 470. Motsvarande årliga livräntebelopp torde möjligen kunna uppskattas till omkring 250,000 kronor, varå 20 procent utgör 50,000 kronor. Livräntor enligt lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar äro inräknade i ovannämnda belopp. I vissa fall, då lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar icke varit tillämplig, hava livräntor på grund av yrkessjukdom tillerkänts efter beslut av riksdagen eller efter riksdagens bemyndigande av Kungl. Maj:t. Ifrågavarande livräntor utgöra endast ett relativt obetydligt antal.

Livräntetillägg å livräntor enligt 1901 års olycksfallsförsäkringslag utgavos av riksförsäkringsanstalten under år 1940 med sammanlagt omkring 350,000 kronor. Motsvarande årliga livräntebelopp utgjorde omkring 280,000 kronor. 20 procent av summan av dessa båda belopp utgör omkring 125,000 kronor.

Årliga beloppet av från riksförsäkringsanstalten utgående livräntor enligt 1927 års militärsättningsförordning har beräknats utgöra för efterlevande 258,000 kronor samt för invalider med lägst 30 procents invaliditet 765,000 kronor eller tillhoppa 1,023,000 kronor. 20 procents tillägg å dessa livräntor skulle alltså motsvara en årlig kostnad av omkring 200,000 kronor.

Årliga beloppet av från riksförsäkringsanstalten utgående livräntor enligt 1909 års militärsättningsförordning har beräknats utgöra för efterlevande 40,000 kronor samt för invalider med lägst 30 procents invaliditet 190,000 kronor eller tillhoppa 230,000 kronor. I detta belopp ingår höjning av vissa liv-

räntor med 100 procent. 20 procent av nyss angivna belopp utgör i runt tal 45,000 kronor.

Sammanlagda beloppet av livräntor, vilka under år 1940 utgivits enligt förordningen angående ersättning av statsmedel för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsförhållandena under 1914—1919 års världskrig, utgjorde omkring 40,000 kronor, utgående huvudsakligen till efterlevande.

Socialvårdskommittén har härefter anfört:

Det synes kommittén uppenbart, att eventuella dyrtidstillägg måste utgå även å livräntor på grund av olycksfall, som träffat arbetare i statens tjänst, ävensom å livräntor till arbetare, vilkas arbetsgivare enligt medgivande av respektive försäkringsanstalt jämlikt olycksfallsförsäkringslagens 11 § helt eller delvis stå självrisk. Livräntor enligt förordningarna om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl. och åt fångar m. fl. torde vidare vara helt jämställda med livräntor enligt olycksfallsförsäkringslagen. De livräntor, som utgå enligt 1901 års olycksfallsförsäkringslag, hava enligt statsmakternas år 1938 fattade beslut förstärkts genom med statsmedel finansierade livräntetillägg. Trots detta torde dessa livräntor vara lägre än de, som utgå enligt 1916 års lag. De skäl, som kunna anföras för att under nuvarande krisläge lämna dyrtidstillägg å sistnämnda livräntor, torde även kunna anses gälla beträffande livräntorna enligt 1901 års lag. Riksförsäkringsanstalten har i sitt förslag på anfört skäl icke medräknat livräntor, som utgå enligt gällande förordning om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring. Då den förutsättning för dessas undantagande, å vilken anstalten byggt, icke föreligger, är det enligt kommitténs mening ofrånkomligt, att eventuellt dyrtidstillägg även utgår å dessa livräntor, liksom å livräntor enligt 1909 års förordning i samma ämne. Enahanda skäl som kunna anföras för utbetalande av dyrtidstillägg till ovan omförmälda grupper livräntetagare torde kunna åberopas jämväl beträffande livräntor enligt förordningen angående ersättning av statsmedel för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsförhållandena under 1914—1919 års världskrig.

Socialvårdskommittén har funnit övervägande skäl tala för att dyrtidstillägg av statsmedel i viss omfattning utginge till livräntetagare, tillhörande samtliga nyss omförmälda grupper. Däremot syntes enligt kommitténs mening skäl icke föreligga för dyrtidstillägg å eventuella livräntor enligt författningarna om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under tjänstgöring vid luftskyddet eller under luftskyddsövning, samt om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under hemvärnstjänstgöring.

Vissa begränsningar syntes dock kommittén böra uppställas för dyrtidstilläggets utgående. Dyrtidstillägg borde sålunda icke utgå å andra livräntor än sådana, som grundade sig å obligatorisk försäkring och som beräknats efter en invaliditetsgrad av minst 30 procent. Vidare borde tillägg icke utgå å livräntor, som till storleken överstege visst belopp. — Då den s. k. fiskareförsäkringen vore frivillig borde dyrtidstillägg av principiella skäl icke utgå å livräntor på grund av densamma.

Rörande begränsningen av rätten till dyrtidstillägg till att avse livräntor under visst belopp har kommittén anfört:

Den motivering, som kan anföras för utbetalande av dyrtidstillägg å nyss omförmälda grupper av livräntor, är förvisningen, att den övervägande delen

av livröntetagarna på grund av krisläget kommit i trängande behov därav. Detta motiv torde icke kunna åberopas beträffande dem, som tillerkänts de högsta livröntorna. Man måste hålla i minnet, att en avsevärd del av den arbetsföra befolkningen i vårt land har att nöja sig med inkomster, som understiga 2,000 kronor. Det kan då icke vara rimligt att med statsmedel och utan behovsprövning bisträcka dem, som hava en säker och fast inkomst å detta belopp. Erinras må i detta sammanhang att till skadad, som på grund av sitt tillstånd kräver särskild vård, livröntan kan bestämmas till högre belopp än två tredjedelar av den årliga arbetsförtjänsten. Gentemot en möjlig invändning att de högsta livröntorna huvudsakligen utgå till sådana, som äro bosatta å de dyraste orterna, må hänvisas till den princip, som av statsmakterna fastslagit beträffande pensionerna till statens tjänstemän. Dessa pensioner hava icke beräknats efter dyraste ort, enär man utgått ifrån att pensionären skulle kunna bosätta sig å en billigare ort, om pensionen annars icke räckte till. Kommittén kan på grund av det anförda icke tillstyrka, att dyrtidstillägg utgår å livröntor uppgående till 1,600 kronor eller högre belopp.

Enahanda synpunkter tala för att det procentuella dyrtidstillägget icke bör vara detsamma för alla livröntetagare utan variera efter livröntans storlek. Närmast till hands ligger att utgå ifrån att personer med små livröntor i regel äro i behov av större tillägg än personer med stora livröntor. Häremot kan visserligen invändas, att de som ha små livröntor i stor utsträckning lida av mindre höggradig invaliditet och därför ha tillfälle att skaffa sig arbetsinkomst. Helst borde därför dyrtidstillägget varieras även efter invaliditetsgraden. Full rättvisa lärer emellertid icke vara möjlig att ernå vilken linje man än väljer. Ehuru vissa skäl tala för en differentiering efter invaliditetsgraden, torde det likväl för vinnande av enhetliga bestämmelser vara lämpligt att icke göra någon åtskillnad ur denna grund. Däremot torde av nyss angivna skäl en differentiering böra göras efter livröntans belopp. Det kan då vara skäligt att beträffande livröntor på låga belopp lämna ett högre dyrtidstillägg än som eljest skulle ha varit lämpligt. Förslagsvis skulle 25 procents tillägg kunna lämnas på livröntor upp till 400 kronor. För livröntor på högre belopp bör tilläggsprocenten successivt sjunka, så att den vid en livränta om 1,600 kronor blir 0 efter en skala, som kommittén med hänsyn till den knappa tiden icke varit i tillfälle att närmare utforma.

Socialvårdskommittén har vidare framhållit, att — såsom riksförsäkringsanstalten ifrågasatt — dyrtidstillägg borde utgå endast på livröntor, som tillerkänts på grund av olycksfall, vilka inträffat före utgången av år 1940.

Slutligen har kommittén förklarat sig anse, att dyrtidstillägg, som borde vara av tillfällig karaktär, lämpligen syntes kunna fastställas att utgå under högst två år. Beträffande de årliga kostnaderna för dyrtidstillägg enligt föreslagna grunder hade kommittén icke haft tillfälle att verkställa mera ingående beräkningar men ville hålla för troligt, att desamma komme att något understiga 2,000,000 kronor.

I fråga om grunderna för dyrtidstillägget hava *två ledamöter av socialvårds-kommittén*¹ haft avvikande mening samt anført:

Då livröntorna i vissa fall uppgå till jämförelsevis höga belopp ligger den tanken nära till hands, 1) dels att utesluta dem som uppbära det högsta livröntorna från erhållande av dyrtidstillägg och 2) dels att statsbidraget skall utgå enligt en graderad skala. Enligt vår mening torde dock icke någon

¹ Herrar Eriksson och Wangson.

rättvis grund kunna utfinnas, åtminstone om individuell behovsprövning skall undvikas, efter vilken dyrtidstillägg skulle kunna graderas.

Livräntetagarnas behov av förbättrade förmåner torde nämligen i hög grad variera efter dyrort, ålder, hälsotillstånd, försörjningsplikt, förmåga att utföra arbete, huruvida ett högt eller lågt löneläge föreläggat vid tiden för livräntans bestämmande, vid nämnda tid gällande lagstiftning och praxis, med flera omständigheter. Fall torde sålunda kunna förekomma, då behov av förhöjning av livräntans belopp icke föreligger eller är så ringa att inskrifande från statens sida icke kan anses påkallat. Å andra sidan kunna mycket ömmande omständigheter föreligga även beträffande sådana, som åtnjuta de högsta livräntorna. Om man skall gradera statsbidraget efter hjälpbehovet är ingalunda säkert att de som ha de lägsta livräntorna alltid äro de mest behövande. Skadade med 30—40 procent invaliditet kunna ofta fortsätta arbetet inom yrket eller ha övergått till annat yrke, som ger dem en relativt god inkomst. Livräntetagare med högsta livränta, bosatta på dyrort, kunna ha sämre försörjningsmöjligheter än andra med väsentligen lägre livränta, bosatta på orter med lägre levnadskostnader. Även om vi anse att talande skäl kunna anföras för att dyrtidstillägget skall utgå efter en graderad skala, ha vi dock funnit olägenheterna därav så betydande, att vi föreslå, att dyrtidstillägget måtte utgå med lika procenttal till alla livräntetagare, som erhålla dyrtidstillägg. I likhet med majoriteten anse vi, att dyrtidstillägg icke bör utgå å andra livräntor än sådana, som grundas å obligatorisk försäkring och som beräknas efter en invaliditetsgrad av minst 30 procent.

Vad angår storleken av det dyrtidstillägg, som enligt vår mening bör utgå, må först framhållas, att ifrågavarande livräntor, som utan behovsprövning utgå efter försäkringsmässiga grunder, icke kunna jämföras med folkpensioner, invalidunderstöd, barnbidrag eller blindhetsersättningar. Någon anledning att anknyta till det dyrtidstillägg, som utgår å nämnda förmåner, finnes därför icke. Härjämte må bemärkas, att ett icke ringa antal av livräntorna uppgå till ganska avsevärda belopp, dock högst 2,000 kronor samt att en del av dem fastställts på grund av en lönenivå, som varit förhållandevis hög. Nämnda synpunkt och de förut anförda omständigheterna angående svårigheterna att i de enskilda fallen rättvist anpassa dyrtidstilläggen tala enligt vår mening för att försiktighet iakttages vid ställningstagandet till den procent efter vilken dyrtidstillägg bör utgå. Självfallet måste härvid även statsfinansiella synpunkter beaktas. Dyrtidstillägget torde i varje fall icke kunna bestämmas högre än till 20 procent, om riksförsäkringsanstaltens förslag till provisoriska lagändringar vinner bifall — i annat fall kunde livräntor, beviljade i enlighet med de nu gällande bestämmelserna, komma att utgå med högre belopp än sådana, å vilka de nu föreslagna lagändringarna bliva tillämpliga. Å dessa senare livräntor förutsätta vi att dyrtidstillägg ej skall utgå. Ehuru skäl kunna tala för att nyssnämnda procentsats kommer till användning, finna vi dock tveksamt, huruvida icke ett tillägg om 15 procent kan anses uppfylla de rimliga anspråk, som med hänsyn till de anförda omständigheterna kunna ställas å statens hjälp till de ifrågavarande livräntetagarna. Dyrtidstillägget, som bör vara av tillfällig karaktär, synes lämpligen kunna fastställas att utgå under högst två år.

De årliga kostnaderna torde kunna beräknas uppgå till vid ett dyrtidstillägg om 15 procent omkring 1,650,000 kronor och vid ett dyrtidstillägg om 20 procent omkring 2,200,000 kronor.

Departements-
chefen.

Den under de senaste åren inträdda stegringen av levnadskostnaderna har medfört, att realvärdet av de förmåner, som enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete och därmed sammanhörande eller jämförliga författningar utgå till skadade eller sjuka personer samt i vissa fall till deras efterlevande, avsevärt nedgått. Av utredningen i förevarande ärende framgår, att det måste anses vara ett viktigt samhällsintresse att tillse, att en viss förbättring härutinnan åstadkommes såväl med avseende å de förmåner, vilka utgå enligt nu gällande regler — närmast sådana, som redan blivit bestämda — som i fråga om förmåner, vilka komma att fastställas framdeles.

Vad först angår förmåner, som komma att fastställas framdeles, erfordras för deras förbättring — utöver den förbättring, som automatiskt åstadkommes därigenom att löneinkomsterna stegrats — ändringar i gällande författningar, i första hand 1916 års olycksfallsförsäkringslag.

Riksförsäkringsanstalten har föreslagit höjning av maximigränsen för den årliga arbetsinkomsten, vilken gräns för närvarande är fastställd till 3,000 kronor. Stegringen av löneinkomsterna synes närmast tala för en avsevärd sådan höjning. Genomsnittliga arbetslönerna för män uppgingo år 1939, alltså innan de av kriget föranledda prisstegringarna hunnit påverka lönenivån, inom de högsta ortsgrupperna till 4,255 och 4,354 kronor; genomsnittliga löneinkomsten för hela landet utgjorde 3,167 kronor. Å andra sidan har framhållits, dels att en viss återhållsamhet torde böra iakttagas i fråga om höjning av denna gräns, bland annat med hänsyn till den ökade belastning för näringslivet, som en sådan höjning medför, och dels att de livräntor, som under tiden för nu ifrågavarande bestämmelsers giltighet bliva fastställda, oförändrade komma att utgå för framtiden även om prisnivån sjunker. Riksförsäkringsanstaltens förslag till maximigräns, 3,600 kronor, synes mig emellertid, även om hänsyn tages till sist angivna omständigheter, vara för låg. Maximigränsen bör för att skapa rättvisa de försäkrade emellan bestämmas till ett belopp, som mera närmar sig lönenivån i de högre ortsgrupperna. Jag föreslår därför, att gränsen fastställas till 3,900 kronor. Högsta livränta vid full invaliditet blir till följd härav 2,600 kronor. Förslaget i denna del föranleder ändring av 9 § i 1916 års olycksfallsförsäkringslag. Någon ändring i övrigt av grunderna för livräntors beräkning synes, såsom riksförsäkringsanstalten anfört, nu icke böra ifrågakomma. Härför talar, bland annat, att de löneförhöjningar, som under de senaste åren ägt rum på grund av levnadskostnadsstegringen, verka automatiskt höjande på ersättningsbeloppen.

För närvarande utgår högsta sjukpenning — 5 kronor 50 öre — om arbetsinkomsten uppgår till eller överstiger 2,835 kronor. Höjes maximigränsen för inkomsten från 3,000 kronor till 3,900 kronor, måste det nuvarande intervallsystemet för sjukpenningens beräkning, i vilket system intervallerna äro 270 kronor i fråga om inkomstbeloppen samt 50 öre beträffande sjukpenningens belopp, utökas med tre nya klasser. Högsta sjukpenningen blir i följd härav 7 kronor, vilket belopp utgår, om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till eller överstiger 3,645 kronor. Av nu angivna förslag föranledes ändring av 6 § i 1916 års lag.

Riksdagen framhöll år 1937 i sin skrivelse rörande utredning av frågan om förbättring av olycksfallsförsäkringslagen, bland annat, att en höjning av sjukpenningen inom de lägre inkomstgrupperna vore önskvärd. Riksförsäkringsanstalten har, såsom framgår av vad i det föregående anförts, ansett sig kunna konstatera, att behov av lagändring i detta hänseende förefinnes samt avgivit förslag till höjning av sjukpenningen, i de tre lägsta klasserna med 50 öre samt i fjärde och femte klasserna med 25 öre. Förslaget har tillstyrkts av socialvårdskommittén och landsorganisationen men avstyrkts av statskontoret och svenska arbetsgivareföreningen; statskontoret har framhållit, att de föreslagna höjningarna skulle innebära dubbel kompensation, enär sjukpenningen automatiskt stigit, i den mån en skadad person genom löneökning under senare tid kommit i en högre inkomstklass. Häremot må anföras, att ökningen av sjukpenningen i de fem lägsta inkomstklasserna aldrig varit tänkt såsom någon slags dyrtidskompensation utan motiverats därav, att sjukpenningen i och för sig ansetts vara för låg. Jag anser mig därför böra ansluta mig till riksförsäkringsanstaltens förslag. Även detta förslag föranleder ändring av 6 § i 1916 års lag.

Riksförsäkringsanstalten har föreslagit höjning — i 7 § olycksfallsförsäkringslagen — av minimibeloppet för begravningshjälp från 100 till 200 kronor. Häremot har erinran icke gjord i remissyttrandena. För egen del finner jag emellertid höjningen otillräcklig och föreslår, att minimibeloppet bestämmas till 250 kronor.

I nu förevarande sammanhang har riksförsäkringsanstalten upptagit till behandling även spørsmålet, i vad mån hänsyn borde tagas till skadad persons försörjningsförhållanden, när försäkringsinrättning hade att avgöra, om avdrag skulle göras å sjukpenning, då vård på inrättningens bekostnad lämnades å sjukhus. Jämlikt gällande bestämmelser i 10 § olycksfallsförsäkringslagen får högst hälften av sjukpenningen avdragas. Enligt tidigare praxis har denna avdragsrätt helt utnyttjats. Sedan våren 1941 tages emellertid, såsom framgår av vad i det föregående anförts, viss hänsyn till den vårdades försörjningsplikt. En bestämmelse i lagen att så skall ske har nu föreslagits av riksförsäkringsanstalten och tillstyrkts i remissyttrandena. För egen del finner jag en bestämmelse om skäligt hänsynstagande till försörjningsplikten önskvärd; finnes hustru eller barn synes man härvid kunna följa vissa schematiska regler. Det bör anmärkas, att försäkringsrådets föreskrifter rörande högsta tillåtna avdrag fortfarande torde böra tillämpas.

De i det föregående omförmälda författningsändringarna hava sammanförts i ett förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete. Riksförsäkringsanstalten har för sin del föreslagit, att nu ifrågavarande författningsbestämmelser, med hänsyn till de osäkra förhållandena på det ekonomiska området, skulle givas allenast provisorisk karaktär. Även om man sedermera vid en översyn av olycksfallsförsäkringslagen kommer att finna, att densamma i större eller mindre omfattning bör underkastas omarbetning, synes det mig icke sannolikt, att försämringar av de i det föregående förordade ersättningsarna skola visa sig påkallade. Skulle mot förmodan tillräckligt starka

skäl kunna anföras för sådana försämringar, kunna de genomföras lika väl i en lag av permanent karaktär som i en provisorisk lag. Med hänsyn till vad jag sålunda anfört finner jag anledning icke föreligga att giva den nu föreslagna lagen, vilken torde böra träda i kraft den 1 januari 1942, provisorisk karaktär.

Genomföras de föreslagna ändringarna av 6, 7 och 10 §§ i 1916 års olycksfallsförsäkringslag, synas motsvarande ändringar böra vidtagas även i de i huvudsak likalydande bestämmelserna i 6, 7 och 10 §§ i 1927 års militärsättningsförordning. Med anledning av vad riksförsäkringsanstalten i denna del anfört torde böra erinras, att ändringar i denna förordning äro erforderliga, oavsett att förslag framlagts till krigspensionsförordning. — Då tveksamhet uppstått, huruvida begravningshjälp är sådan förmån, beträffande vilken vissa i 11 § militärsättningsförordningen upptagna avdragsregler skola äga tillämpning, har det — för att klarhet skall vinnas, att avdrag skall göras — syntts lämpligt att i förevarande sammanhang verkställa viss omformulering av första stycket i berörda paragraf.

8 § i militärsättningsförordningen innehåller vissa särskilda bestämmelser rörande beräkningen av årlig arbetsförtjänst. Såsom förut nämnts skall denna i fråga om fast anställda beräknas efter de grunder, som stadgas i 9 § av 1916 års olycksfallsförsäkringslag. Den höjning av maximibeloppet beträffande den årliga arbetsförtjänsten, som därutinnan föreslagits, inverkar därför även på de fast anställda militärernas förmåner. I fråga om värnpliktiga är däremot läget ett annat, i det att beträffande dem föreskrivits vissa bestämda belopp, till vilka arbetsförtjänsten alltid skall anses uppgå, nämligen för mera utbildade värnpliktiga 2,160 kronor samt för övriga 1,764 kronor. Till spørsmålet om tillskapandet av särskilda föreskrifter att gälla i fråga om värnpliktiga anhåller jag att få återkomma i det följande.

Vad beträffar förmåner, som utgå enligt nu gällande regler — närmast sådana förmåner, som redan blivit bestämda — har riksförsäkringsanstalten, såvitt angår förmåner enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag, framhållit, bland annat, att dyrtidstillägg å utgående sjukpenning icke borde ifrågakomma, att dyrtiden otvivelaktigt kunde orsaka avsevärda ekonomiska svårigheter för livräntetagare, som väsentligen vore hänvisade till livräntan för sitt uppehälle, samt att eventuella dyrtidstillägg å livräntor måste bekostas av statsmedel. Beträffande spørsmålet huruvida dyrtidstillägg över huvud böra utgå å livräntorna hava, på sätt framgår av vad i det föregående anförts, olika meningar kommit till uttryck i yttrandena. För egen del måste jag visserligen vitsorda, att åtgärder för att av statsmedel bereda livräntetagare enligt olycksfallsförsäkringslagen kompenstation för levnadskostnadsökningen innebära ett frångående i viss mån av principen, att olycksfallsförsäkringen skall bekostas av arbetsgivarna; jag har emellertid den uppfattningen, att livräntetagarnas läge i det övervägande flertalet fall är sådant, att de äro i stort behov av en dylik kompenstation, och från den nyss omförmälda principen har för övrigt

avsteg redan tidigare gjorts, nämligen då tillägg av statsmedel beviljats livräsentetare enligt 1901 års olycksfallsersättningslag.

De tillägg, varom nu är fråga, böra vara av tillfällig natur.

Socialvårdskommitténs majoritet har framhållit, att från dyrtidstillägg borde uteslutas livräsentetare, som uppbure de högsta livräsentorna — 1,600 kronor eller därutöver — ävensom att tillägget borde utgå efter en med hänsyn till livräsentans storlek graderad skala, så att 25 procents tillägg skulle utgå å livräsentor upp till 400 kronor samt därefter allt lägre procenttal å livräsentor från 400 kronor upp till 1,600 kronor. Minoriteten inom socialvårdskommittén har däremot framhållit, att enligt dess mening någon rättvis grund icke kunde utfinnas — åtminstone om individuell behovsprövning skulle undvikas — efter vilken dyrtidstilläggen skulle kunna graderas; behovet varierade i hög grad efter dyrtid, ålder, hälsotillstånd, försörjningsplikt, förmåga att utföra arbete, huruvida ett högt eller lågt löneläge förelegat vid tiden för livräsentans bestämmande, vid nämnda tid gällande lagstiftning och praxis med flera omständigheter. Minoriteten har vidare ansett, att dyrtidstillägg borde utgå även å de högsta livräsentorna. För egen del kan jag vitsorda, att en mängd faktorer av skilda slag inverka å livräsentetarens behov av förbättrade förhållanden; behovet är ingalunda alltid störst, om livräsentan är låg, och synnerligen ömmande fall kunna förekomma även då livräsentan är hög. Med hänsyn härtill tillstyrker jag, att livräsentetillägg skola utgå med lika procenttal till alla livräsentetare med undantag, såsom i yttrandena föreslagits, allenast för de fall, då livräsentan grundas på frivillig försäkring samt då invaliditetsgraden icke uppgår till minst 30 procent. I de fall, då en livräsentetare uppbär två eller flera livräsentor — på grund av olika olycksfall — synes dyrtidstillägg böra utgå endast i den mån varje särskild livräsent utgår på grund av 30 procents eller högre invaliditetsgrad. — Tillägg synas vidare böra utgå endast å livräsentor, som avse olycksfall, vilka inträffat före utgången av år 1940. Livräsentor på grund av olycksfall, som inträffat därefter, torde nämligen i regel hava beräknats med viss hänsyn till den efter krigsutbrottet höjda lönenivån.

Då det gäller att fixera den procentsats, efter vilken dyrtidstillägg å livräsentor böra utgå, synes det naturligaste vara att anpassa tillägget så, att livräsentan utgår med samma belopp, som skulle tillkomma nya livräsentetare, vilka erhållit lönekomensation för prisstegringarna. Löneökningen bestämmes för de stora arbetstagargrupperna enligt det s. k. ramavtalet. Levnadskostnadernas höjning sedan juli 1939 utgör ungefär 30 procent. Då nyss omförmälda arbetstagargrupper i stort sett nu erhålla komensation för allenast halva levnadskostnadsstegringen, medför ett dyrtidstillägg, som bestämmes till hälften av 30 procent eller 15 procent, att livräsentan uppgår till det belopp, som nyss nämns. Skulle emellertid läget bliva ändrat beträffande storleken av arbetstagararnas komensation för dyrtiden, torde få upptagas till övervägande, huruvida icke dyrtidstilläggsprocenten i fråga om livräsentorna bör undergå motsvarande jämkning. Att dyrtidstillägg skall utgå och för närvarande bestämmas till 15 procent å livräsentans belopp samt att i fråga om tillägget i tillämpliga delar skall gälla vad i lag eller författning stadgas rörande livräsentan synes mig böra

föreskrivas i en av Kungl. Maj:t och riksdagen antagen förordning. Förslag till förordning angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, m. m. har därför upprättats inom socialdepartementet. Förordningen torde böra givas allenast provisorisk giltighet, förslagsvis för tiden från och med den 1 januari 1942 till och med den 31 december 1943. I enlighet med vad socialvårdskommittén anfört synas dyrtidstillägg böra utgå å livräntor, bestämda enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag — innefattande även livräntor, som utgivas av arbetsgivare, vilka jämlikt 11 § olycksfallsförsäkringslagen stå så kallad självrisk (givetvis dock endast i den mån sådan livränta motsvarar livränta enligt lagen), livräntor, som utgå till arbetare i statens tjänst, livräntor enligt förordningarna om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl. samt åt fångar m. fl. samt livräntor enligt yrkessjukdomsförsäkringslagen — samt vidare å livräntor enligt 1901 års olycksfallsersättningslag samt 1921 års kungörelse och 1938 års förordning om tillägg å sådana livräntor, enligt 1909 års militärsättningsförordning och 1925 års kungörelse om höjning av ersättning enligt densamma, enligt 1927 års militärsättningsförordning — till frågan om ytterligare dyrtidstillägg beträffande värnpliktiga återkommer jag i det följande — samt enligt 1923 års förordning angående ersättning av statsmedel för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsförhållandena under 1914—1919 års världskrig. Har Kungl. Maj:t förordnat, att livränta skall utgå enligt grunderna i någon av förutnämnda lagar och författningar, skall dyrtidstillägg utgå jämväl å sådan livränta. Däremot torde dyrtidstillägg av principiella skäl icke böra utgå å livräntor enligt fiskarförsäkringsförordningen. Dyrtidstillägg enligt den föreslagna förordningen synas böra bestämmas och utgivas av riksförsäkringsanstalten. De ömsesidiga olycksfallsförsäkringsbolagen torde dock böra åläggas att samtidigt med utbetalning av livränta förskottsvis utgiva dyrtidstillägg enligt förordningen å från bolaget utgående livräntor. Kostnaderna för ifrågavarande dyrtidstillägg synas, i enlighet med de av socialvårdskommittén införskaffade uppgifterna, kunna för närvarande uppskattas till i runt tal 1,625,000 kronor för år. De kostnader, som belöpa å första halvåret 1942, torde i fall, då livräntan utgår av statsmedel, få belasta de för innevarande budgetår beviljade förslagsanslag, från vilka respektive livräntor utgå, samt eljest det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete.

Å sjukpenningar, vilka utgå i anledning av olycksfall som inträffat eller sjukdomar, som yppats före den 1 januari 1941, synes, såsom i yttrandena i ärendet framhållits, dyrtidstillägg i princip icke böra beviljas; detsamma torde böra gälla beträffande begravningshjälp i anledning av sådana olycksfall eller sjukdomar. Visst undantag härutinnan behandlas emellertid i det följande. I detta sammanhang må nämnas, att det särskilt i fråga om militärer, som åtnjuta livränta enligt 1909 eller 1927 års militärsättningsförordning, ej sällan förekommer, att livränta vid intagning å sjukvårdsanstalt eller eljest för viss tid utbytes mot sjukpenning. Till förhindrande av att minskning av utgående för-

måner därigenom skall uppstå, synes en bestämmelse skälig, att dyrtidstillägg i sådant fall fortfarande skall utgå å livräntan under sjukpenningstiden.

Jag återkommer nu till frågan om vissa särskilda regler beträffande förmåner, som utgå jämlikt 1927 års militärerättningsförordning i anledning av olycksfall eller sjukdom, som drabbat värnpliktig. Dessa förmåner bestämmas på grundval av de beträffande värnpliktiga fastställda inkomstbelopp — 1,764 och 2,160 kronor — om vilka i det föregående nämnts. Härvid toges alltså icke någon hänsyn till de inkomster, som de värnpliktiga faktiskt åtnjutit i sitt civila arbete. Nyssnämnda belopp måste anses i och för sig för låga. En förbättring för de värnpliktiga kan åstadkommas antingen genom att beloppen höjas eller också genom att ett skäligt dyrtidstillägg beviljas. En höjning av beloppen torde icke kunna ske med hänsyn tagen till de inkomster, som värnpliktiga av äldre årgångar, vilka under nuvarande förhållanden i stor utsträckning äro inkallade till tjänstgöring, förut åtnjutit i sitt civila arbete. Beloppen torde i stället böra anpassas efter de löneförhållanden, som under normala förhållanden gälla för värnpliktiga i 20-årsåldern. I avsaknad av närmare utredning rörande angivna spörsmål har det icke syntts mig lämpligt att nu genom ändring i förordningen höja ifrågavarande belopp. Dyrtidskompensation till de värnpliktiga samt i förekommande fall deras efterlevande synes mig därför böra lämnas enligt det andra alternativet, d. v. s. på det sätt, att dyrtidstillägg förklaras skola utgå å sjukpenning och livränta. Med hänsyn ej minst till den nyss berörda omständigheten, att det under rådande förhållanden i stor utsträckning är fråga om till mogen ålder komna män med inkomster i det civila arbetet, som avsevärt överstiga nyss omförmälda i förordningen angivna inkomstsiffror, har jag funnit mig böra föreslå, att dyrtidstilläggsprocenten bestämmas till 30. Då tillägget till betydande del ersätter en höjning av inkomstbeloppen, synes anledning i förevarande fall icke föreligga att införa ett stadgande därom, att dyrtidstillägg skall utgå endast då invaliditetsgraden uppgår till minst 30 procent. Dyrtidstillägg å begravningshjälp synes icke böra ifrågakomma. Lämpligen synes dyrtidstillägg av angiven storlek böra utgå å sjukpenning och livränta, som utgivas i anledning av olycksfall som inträffat eller sjukdom som yppats efter ingången av år 1941. Förslag till förordning innefattande nu omförmälda bestämmelser har upprättats inom socialdepartementet. Även denna förordning synes böra givas giltighet allenast till och med den 31 december 1943. Har olycksfall inträffat eller sjukdom yppats under tiden från den 1 september 1939 till 1940 års utgång, under vilken tid värnpliktiga av äldre årgångar i stor omfattning varit inkallade, synes Kungl. Maj:t böra hava rätt att bevilja sådan dyrtidskompensation, att sammanlagt 30 procents dyrtidstillägg utgår. — Kostnaderna för nu ifrågavarande dyrtidstillägg, vilka för år räknat för närvarande torde kunna uppskattas till i runt tal 300,000 kronor, synas för första halvåret 1942 böra få belasta för innevarande budgetår beviljat förslagsanslag.

I detta sammanhang torde böra behandlas även frågan om viss förbättring av de förmåner, vilka jämlikt förordningarna om olycksfalls-

och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl. samt åt fångar m. fl. utgå i anledning av olycksfall som inträffat eller sjukdom som yppats efter ingången av år 1941. Enär på grund av kristiden höjd lönestandard icke inverkar på ifrågavarande förmåner, i den mån arbetsinkomsten överstiger 1,764 kronor för år räknat, synes Kungl. Maj:t böra medgivas rätt att för tiden från och med den 1 januari 1942 till och med den 31 december 1943 bevilja sådan dyrtidskompensation å sjukpenning och livränta, att beloppen av nämnda förmåner bliva sådana, som skulle hava utgått, därest maximigränsen för arbetsinkomsten — 1,764 kronor — höjts med 30 procent. Kostnaderna för dessa dyrtidstillägg, vilka kunna beräknas uppgå till allenast några hundra kronor för år räknat, synas för första halvåret 1942 böra få belasta det förslagsanslag, från vilket själva förmånerna utgå.

Slutligen synes böra anmärkas, att särskilda bestämmelser icke torde böra meddelas i fråga om de förmåner, som grunda sig å 1937 års lag om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer, 1940 års förordning om särskild ersättning i vissa fall för skada till följd av olycksfall vid flygning samt 1941 års förordningar om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under hemvärnstjänstgöring, samt om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under tjänstgöring vid luftskyddet eller under luftskyddsövning. Till undvikande av missförstånd synes böra nämnas, att i fråga om krigsförsäkringslagen dyrtidstillägg icke avses skola utgå å den del av livränta, som faller inom olycksfallsförsäkringslagens bestämmelser.

De upprättade förslagen till de nya författningar, om vilka i det föregående varit fråga, torde såsom bilagor¹ få fogas till protokollet i förevarande ärende. Av författningarna synes allenast den som innehåller ändringar i 1916 års olycksfallsförsäkringslag vara av den natur, att lagrådets utlåtande däröver skall inhämtas.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över förslaget till *lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete* måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Anders Lundstedt.

---

¹ Dessa bilagor, vilka äro lika lydande med de vid propositionen fogade författningsförslagen, hava här uteslutits.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den
29 oktober 1941.*

Närvarande:

justitieråden FORSSMAN,
BELLINDEE,
regeringsrådet LUNDEVALL,
justitierådet STERZEL.

Enligt lagrådet den 28 oktober 1941 tillhandakommet utdrag av protokoll över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 17 oktober 1941, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av chefen för rättsavdelningen i socialdepartementet hovrättsrådet Sven Björkholm.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

G. Lindencrona.

---

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 30 oktober 1941.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORESS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF..

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, lagrådets den 29 oktober 1941 avgivna utlåtande över det den 17 i samma månad till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete*.

Under förmälan att lagrådet lämnat nämnda lagförslag utan erinran hemställer föredraganden, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition

dels, jämlikt § 87 regeringsformen, förelägga riksdagen nyssnämnda lagförslag till antagande,

dels föreslå riksdagen att antaga de inom socialdepartementet upprättade förslagen till

1. förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

2. förordning angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, m. m. samt

3. förordning angående dyrtidstillägg å vissa förmåner enligt förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

dels ock föreslå riksdagen att medgiva,

att Kungl. Maj:t åt värnpliktiga, som under tiden från och med den 1 september 1939 till 1940 års utgång drabbats av olycksfall eller sjukdom och som till följd därav äro berättigade till sjukpenning eller livränta enligt förordningen om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, må för tiden från och med den 1 januari 1942 till och med den 31 december 1943 bevilja sådan dyrtidskompensation, att sammanlagt 30 procents dyrtidstillägg å nämnda förmåner utgår,

att Kungl. Maj:t åt personer, som efter 1941 års ingång drabbats av olycksfall eller sjukdom och som till följd därav äro berättigade till sjukpenning eller livränta enligt förordningen

om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl. eller förordningen om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt fångar m. fl., må för tiden från och med den 1 januari 1942 till och med den 31 december 1943 bevilja sådan dyrtidskompensation, att beloppen av nämnda förmåner uppgå till vad som skulle hava utgått, därest den i förordningarna fastställda maximigränsen för arbetsinkomst höjts med 30 procent,

att å första halvåret 1942 belöpande kostnader för dyrtidstillägg jämlikt förordningen angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, m. m. må, i fall då livräntan utgår av statsmedel, belasta de för budgetåret 1941/42 beviljade förslagsanslag, från vilka respektive livräntor utgå, samt eljest det under tolfte huvudtiteln uppförda, för samma budgetår beviljade förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete,

att å första halvåret 1942 belöpande kostnader för dyrtidstillägg jämlikt förordningen angående dyrtidstillägg å vissa förmåner enligt förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, ävensom för dyrtidskompensation, som Kungl. Maj:t enligt vad i det föregående föreslagits kan komma att bevilja värnpliktiga, må få belasta det under tolfte huvudtiteln uppförda, för budgetåret 1941/42 beviljade förslagsanslaget till Bidrag till ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring

samt att å första halvåret 1942 belöpande dyrtidskompensation, som Kungl. Maj:t enligt vad i det föregående föreslagits kan komma att bevilja tvångsarbetare m. fl. samt fångar m. fl., må få belasta det under tolfte huvudtiteln uppförda, för budgetåret 1941/42 beviljade förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Bengt Hammarberg.
